

Πατήρ Αλέξανδρος Καρλούτσος: Οι Έλληνες ομογενείς κρατούν τα «κλειδιά» για τον Λευκό Οίκο

Λίγες μόλις μέρες μετά την ανακήρυξη του ψευδοκράτους του Ντενκτάς, σε μια αίθουσα που βρισκόταν σχεδόν 5.600 μίλια μακριά από την Κύπρο, επικρατούσε προβληματισμός. Εκείνη την μέρα ένας νεαρός ιερέας θα περνούσε την πόρτα της Αρχιεπισκοπής Αμερικής στο Μανχάταν. Μπήκε μέσα στην αίθουσα και αντίκρισε τον Αρχιεπίσκοπο Ιάκωβο. Την σιωπή που επικρατούσε στη φορτισμένη ατμόσφαιρα διέκοπε μόνο ο νευρικός ήχος από τον κομπολόι του Κύπριου επιχειρηματία Παρασκευαΐδη που στεκόταν δίπλα στον Αρχιεπίσκοπο.

Σχεδόν, όμως, 39 χρόνια αργότερα, σε μια άλλη αίθουσα θα επικρατούσε οχλαγωγία. Ο ιερέας, γνωστός πλέον στις ΗΠΑ και στην Ελλάδα ως Father Alex, σκώθηκε και στάθηκε όρθιος. Πολύ σύντομα, ο πρόεδρος Μπάιντεν θα του απένειμε την υψηλότερη τιμή της αμερικανικής δημοκρατίας. Πλησιάζοντας τον Πατέρα Αλέξανδρο Καρλούτσο του κρέμασε στον λαιμό το Προεδρικό Μετάλλιο της Ελευθερίας.

Βγαίνοντας από την ανατολική πτέρυγα του Λευκού Οίκου, ο Πατέρας Καρλούτσος ανέτρεξε ακριβώς στην αρχή αυτής της πορείας, η οποία ξεκίνησε τη δεκαετία του '70, λίγο μετά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Δεν πρόκειται, όμως, για μια τυχαία ημερομηνία, καθώς για πολλούς η πορεία της δημιουργίας του ελληνοαμερικανικού λόμπι και η εξέλιξη του Πατέρα Καρλούτσου σε «Father Alex» είναι δύο

Η τουρκική εισβολή αφύπνισε τόσο την Αρχιεπισκοπή όσο και την ομογένεια γενικότερα σε μια περίοδο που η ελληνοαμερικανική κοινότητα, έχοντας οικοδομήσει πάνω στις θυσίες των παλαιότερων μεταναστών, άρχισε όλο και περισσότερο να παίζει ενεργό ρόλο στο πολιτικό και οικονομικό γίνεσθαι της αμερικανικής κοινωνίας.

παράλληλες ιστορίες που έχουν ως κοινή αφετηρία τον Ατίλα της Κύπρου.

Η τουρκική εισβολή αφύπνισε τόσο την Αρχιεπισκοπή όσο και την ομογένεια γενικότερα σε μια περίοδο που η ελληνοαμερικανική κοινότητα, έχοντας οικοδομήσει πάνω στις θυσίες των παλαιότερων μεταναστών, άρχισε όλο και περισσότερο να παίζει ενεργό ρόλο στο πολιτικό και οικονομικό γίνεσθαι της αμερικανικής κοινωνίας. Η ομογένεια είχε πλέον και τα οικονομικά μέσα αλλά και ένα σημαντικό πολιτικό κεφάλαιο που περίμενε να αξιοποιηθεί. Και η τουρκική εισβολή έδωσε την αφορμή που χρειαζόταν για να ενεργοποιηθεί η ελληνοαμερικανική κοινότητα.

Από εκεί και πέρα, η πορεία του Πατέρα Καρλούτσου είναι γνωστή. Με εντολή του Αρχιεπισκόπου Ιάκωβου άρχισε να κατεβαίνει από την Νέα Υόρκη στην Ουάσιγκτον για να οικοδομήσει βήμα-βήμα τις σχέσεις της Αρχιεπισκοπής με τα υψηλότερα κλιμάκια της πολιτικής εξουσίας στην αμερικανική πρωτεύουσα. Φίλοι αλλά ακόμα και αντίπαλοι του αναγνωρίζουν αυτό το χάρισμα. Άλλωστε δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο ότι μετά από σχεδόν 40 χρόνια συνεχίζει να διαβαίνει το κατώφλι του Λευκού Οίκου.

Ο ιερέας, όμως, που διατηρεί προσωπική σχέση με οκτώ συνεχόμενους Αμερικανούς πρόεδρους, από τον Τζίμυ Κάρτερ ως τον Τζο Μπάιντεν, δεν πιστώνει αυτή την επιτυχία στον εαυτό του. Παρόλο που για πολλούς θεωρείται το πρόσωπο

σύμβολο της πολιτικής ισχύς της Αρχιεπισκοπής Αμερικής, ο ίδιος λέει ότι πίσω από την γνωριμία του με κάθε πρόεδρο βρισκόταν ένας Έλληνας. Μάλιστα, προς απόδειξη των λεγομένων του, δείχνει τα μανικετόκουμπα που ανήκουν στον φίλο του Τεντ Θεόφιλο, ο οποίος ήταν αυτός που τον είχε συστήσει το 1988 στον Τζο Μπάιντεν.

Και φυσικά ο πατέρας Αλέξανδρος δεν κρύβει την ικανοποίηση του για το γεγονός ότι δύο από τους τρεις Ελληνοαμερικανούς που έχουν τιμηθεί με το Προεδρικό Μετάλλιο της Ελευθερίας είναι ιερείς. Όπως λέει, «από τους τρεις Ελληνοαμερικανούς που τιμήθηκαν με το Προεδρικό Μετάλλιο της Ελευθερίας, οι δύο ήταν παπάδες, ιερείς. Γιατί συνέβη αυτό; Γιατί η ομογένεια είναι γύρω από την εκκλησία και έτσι πρέπει να προχωρήσουμε στο μέλλον. Να είμαστε, δηλαδή, όλοι μαζί, η εκκλησία και η ομογένεια μας».

Συνέντευξη του πατέρα Αλέξανδρου Καρλούτσου στο ΑΠΕ-ΜΠΕ:

Πατέρα Αλέξανδρε κοιτάζοντας πίσω τη πορεία σας ποια είναι τα αισθήματα για αυτή τη βράβευση, η οποία έγινε από τον Τζο Μπάιντεν που είναι ένας στενός σας φίλος;

Είναι αισθήματα αγάπης και ευγνωμοσύνης γιατί εγώ ήρθα στην Αμερική ως ένα φτωχό παιδί. Μεγαλώσαμε μέσα σε οικογένεια αλλά έχασα την μητέρα μου όταν ήμουν εννιά χρονών. Τότε ήμουν στεναχωρημένος, ήμουν απελπισμένος και